

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: SK-6Er/67/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617201359
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Frigová
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2023:8617201359.2

Uznesenie

Okresný súd Bardejov v exekučnej veci oprávneného EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava V, IČO: 35724803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava – mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739 proti povinnej A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D. E., štátna občianka SR, zastúpenej Mgr. Otom Salokym, advokátom, so sídlom Hlavná 94, 080 01 Prešov, vedenej u súdneho exekútora JUDr. Ladislava Jakubca, nástupca JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., Exekútorový úrad Bratislava pod sp. zn. EX 135/2017, o vymożenie istiny vo výške 1 049,67 eura s príslušenstvom, v danom prípade o zastavení exekúcie, takto

rozhodol:

- I. Exekúciu vyhlasuje za neprípustnú a exekúciu zastavuje.
- II. Súdnemu exekútorovi priznáva proti oprávnenému náhradu trov exekúcie v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto uznesenia.
- III. Povinnej priznáva proti oprávnenému náhradu trov exekučného konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

odôvodnenie:

1. Dňa 2.1.2017 sa spísaním návrhu na vykonanie exekúcie formou zápisnice pred súdnym exekútorom začalo exekučné konanie o vymożenie pohľadávky vo výške 1 049,67 eura s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz Okresného súdu Svidník, č. k. 7C/23/2014 zo dňa 10.2.2014. Okresný súd Svidník poverením č. 5712 100885 poveril dňa 4.4.2017 vykonaním predmetnej exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého PhD.

2. Povinná podaním zo dňa 8.11.2021 označeným ako návrh na odklad a na zastavenie exekúcie žiadala, aby súd exekúciu zastavil a zároveň povolil odklad exekúcie, a to až do právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie. Svoj návrh odôvodnila tým, že v hore označenej exekučnej veci prebieha na príslušnom súde, ktorý udelil poverenie dňa 7.4.2017, exekučné konanie vo veci oprávneného obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35724803 proti povinnej, o vymożenie pohľadávky vo výške 1 049,67 eura s príslušenstvom. To všetko na základe spotrebiteľského úveru. Po oboznámení sa s podkladmi tejto exekúcie povinná zistila, že sa proti nej vedie exekúcia na základe exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz, č. k. 7C/23/2014, vydaný Okresným súdom Svidník dňa 10.2.2014, právoplatný dňa 12.3.2014 a vykonateľný 12.3.2014. Keďže v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah, tak naň treba aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase vzniku právneho

vzťahu, ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako i Smernicu Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Dňa 1.1.2018 nadobudol účinnosť článok XII bod 39 zákona č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z. V tomto článku sa zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch dopĺňa v § 11 o nový odsek 4, ktorý znie: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou“. Dôvodová správa k tejto zmene uvádza, že s ohľadom na zavedenie obsahu žaloby podľa Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého sa medzi iným rozhoduje o určení právnej skutočnosti, ak tak vyplýva z osobitného predpisu, sa zavádza novým ustanovením možnosť spotrebiteľa podať žiadosť o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V každom spotrebiteľskom spore by mali byť naplnené ciele smernice, podľa ktorej sa majú štáty postarať o to, aby spotrebiteľa nekalé podmienky nezaväzovali (čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Článok 6 ods. 1 smernice je kogentným ustanovením, ktoré je postavené na roveň pravidiel verejného poriadku, na ktorých musí štát a jeho orgány bezvýhradne trvať (rozhodnutie Asturcom, rozhodnutie Pohotovosť, bod 50). Naplnenie čl. 6 ods. 1 smernice je naplnením podstaty ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Podľa rozsudkov Súdneho dvora (ES) vo veci C-14/83, z 10.4.1984, F. D. G. a H. C. proti Land Nordrhein-Westfalen bod 26 a vo veci C-79/83, z 10.4.1984, I. J. proti Deutsche Tradax GmbH bod 26: „Avšak povinnosť členských štátov vyplývajúca zo smernice dosiahnuť výsledok stanovený smernicou a ich povinnosť podľa článku 5 Zmluvy prijať všetky primerané opatrenia, všeobecné alebo konkrétne, s cieľom zabezpečiť splnenie tejto povinnosti, je záväzná pre všetky orgány členských štátov, v rámci ich jurisdikcie, vrátane súdov. Z toho vyplýva, že pri aplikácii vnútroštátneho práva a najmä ustanovení vnútroštátneho práva zavedených osobitne s cieľom implementovať smernicu (v prejednávanej veci 76/207), je vnútroštátny súd povinný vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice s cieľom dosiahnuť výsledok podľa tretieho odseku článku 189.“ Podľa čl. 38 Charty základných práv EÚ: „Politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Smernica 2008/48, článok 17 uvedenej smernice stanovuje: V prípade postúpenia práv veriteľa vyplývajúcich zo zmluvy o úvere alebo samotnej zmluvy na tretiu osobu má spotrebiteľ právo uplatniť voči nadobúdateľovi práv akékoľvek námietky, ktoré mal k dispozícii proti pôvodnému veriteľovi, vrátane vzájomného započítania pohľadávok, ak je v príslušnom členskom štáte povolené. Podľa § 172 ods. 9 OSP účinného v čase vydania platobného rozkazu: ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku účinného k 7.4.2017, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Povinná vo svojom návrhu poukázala na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 344/2020-47 a citovala bod 29-32 odôvodnenia: „Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky, ktorou krajskému súdu vytyka nedostatočné odôvodnenie, nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia, ústavný súd uvádza, že predmetná námietka je opodstatnená. Ako už ústavný súd uviedol skôr, všeobecný súd nemusí dať odpoveď na každý argument strany, účastníka konania. Pokiaľ však ide o podstatný argument nemožno akceptovať stav, keď všeobecný súd neposkytne adekvátnu odpoveď, prečo tento argument považuje za nespôsobilý ovplyvniť jeho rozhodnutie. Ústavný súd dospel k záveru, že takýmto podstatným argumentom, s ktorým sa krajský súd opomenul náležite vyrovnáť, je poukaz sťažovateľky obsiahnutý v jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu na rozsudok súdneho dvora vo veci C-448/17, smernicu 93/13/EHS, princíp ochrany spotrebiteľa. Za podstatný ho ústavný súd považuje z ďalej uvedených dôvodov. Podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z uvedeného, je zrejmé, že na úrovni Európskej únie je kladený mimoriadny dôraz na ochranu spotrebiteľa. Za tohto stavu, pokiaľ účastník súdneho konania upozorňuje všeobecný súd členského štátu Európskej únie na okolnosti týkajúce sa jeho postavenia ako spotrebiteľa a upriamuje pozornosť na konkrétnu judikatúru súdneho dvora v oblasti tejto problematiky, je potrebné, aby vnútroštátny súd venoval predmetným argumentom účastníka náležitú pozornosť, riadne sa nimi zaoberal a adekvátne sa s nimi vyrovnal. Súdny dvor rozsudkom C-448/17 rozhodol (bod 2 výroku): „Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu že takéto ex offo preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného

platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd.“ Súdny dvor v odôvodnení rozsudku C-448/17 v bodoch 45 - 46 uvádza: „... účinnú ochranu práv vyplývajúcich z tejto smernice možno zaručiť iba pod podmienkou, že vnútroštátny procesný systém upravuje v rámci konania o vydanie platobného rozkazu alebo v rámci konania o výkon platobného rozkazu ex offio preskúmanie potenciálnej nekalej povahy zmluvných podmienok uvedených v predmetnej zmluve sudcom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, body 45 a 46). Preto v prípade, ak v štádiu výkonu platobného rozkazu nie je upravené žiadne ex offio preskúmanie potenciálne nekalej povahy podmienok obsiahnutých v dotknutej zmluve sudcom, právna úprava sa musí považovať za právnu úpravu, ktorá môže narušiť účinnosť ochrany požadovanej smernicou 93/13, ak neupravuje takéto preskúmanie v štádiu vydania platobného rozkazu, alebo ak je takéto preskúmanie stanovené jedine v štádiu odporu proti vydanému platobnému rozkazu, ak existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ nepodá požadovaný odpor buď z dôvodu osobitne krátkej lehoty stanovenej v tejto súvislosti, alebo vzhľadom na trovy, ktoré by vznikli v dôsledku podania žaloby v porovnaní s výškou sporného dlhu, alebo z dôvodu, že vnútroštátna právna úprava nestanovuje povinnosť, aby mu boli oznámené všetky informácie potrebné na to, aby mohol určiť rozsah svojich práv (pozri analogicky rozsudky zo 14. júna 2012, Banco Espanol de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, bod 54, a z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 52).“ Povinná uviedla, že na súdne konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie hore uvedeného platobného rozkazu dopadala právna úprava Občianskeho súdneho poriadku, ktorou sa zaoberal aj súdny dvor v rozsudku C-448/17. Platobný rozkaz bol vydaný vyšším súdnym úradníkom, nie sudcom, pričom Občiansky súdny poriadok zakotvoval 15-dňovú lehotu na podanie opravného prostriedku – odporu, ktorý povinná nepodala. Podkladom pre vydanie platobného rozkazu bola spotrebiteľská zmluva obsahujúca neprijateľné podmienky, nerešpektujúca požiadavky kladené na ňu zákonom o spotrebiteľských úveroch. Vydaný platobný rozkaz spotrebiteľa v konečnom dôsledku zbavil práva súdnej kontroly obsahu spotrebiteľskej zmluvy pred vnútroštátnym súdom, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, či nie je potrebné a nutné prihliadnúť na oslabenie práva veriteľa voči spotrebiteľovi, či v zmluve o úvere neabsentuje niektorý údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch, či bola bonita spotrebiteľa pred poskytnutím úveru odborne overená, ďalej či bolo následné postúpenie pohľadávky v súlade so zákonom a pod. V prípadnom riadnom súdnom spore by sudca ex offio preskúmal potenciálnu nekalú povahu podmienok obsiahnutých v dotknutej zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom, a pri nájdenom nedostatku by konajúci súd dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. 11. 2011, č. k. I. ÚS 456-/2011-19).

3. Podaním zo dňa 27.2.2023 sa k návrhu na zastavenie exekúcie vyjadril oprávnený a zároveň súdu predložil zmluvu o kontokorentnom úvere a všeobecné obchodné podmienky. Oprávnený v podanom vyjadrení uviedol, že rozhodnutím – platobným rozkazom Okresného súdu Svidník zo dňa 10.2.2014, č. k. 7C/23/2014 bola povinnej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi, oprávnenému v tomto exekučnom konaní uplatňovanú sumu. Predmetný Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 12.3.2014. Vzhľadom na to, že zo strany povinnej nedošlo k úhrade dlžnej sumy, oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie v zmysle zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. formou zápisnice. Oprávnený má za to, že povinná nepreukázala splnenie ani jednej z podmienok uvedených v ustanovení § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Vzhľadom na vyššie uvedené nesúhlasí so zastavením exekúcie. Povinná tiež nespĺnila podmienky uvedené v ustanovení § 56 ods. 1 Exekučného poriadku, nepredložila žiadny dôkaz o tom, že by sa bez svojej viny ocitla prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre ňu alebo pre príslušníkov jej rodiny zvlášť nepriaznivé následky, a tak oprávnený nesúhlasí ani s odkladom exekúcie. Účelom exekučného konania je nútený výkon práva, ktoré bolo účastníkovi s konečnou platnosťou priznané v predchádzajúcom súdnom alebo inom konaní. Súd, ktorý koná vo veci exekúcie je príslušný konať iba ako exekučný súd, z čoho vyplýva, že nie je vecne príslušný konať vo veci ako súd vyššej inštancie. Ak by exekučný súd meritórne skúmal súlad plnenia, na ktoré zaväzuje rozhodnutie, či je v súlade s hmotným právom, pôsobil by exekučný súd ako súd konajúci o opravnom prostriedku voči rozhodnutiu, ktoré je exekučným titulom, čiže ako súd tretej inštancie, čo je priam absurdné. Exekučným titulom je v tomto prípade právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz. Akékoľvek prostriedky obrany mohla povinná uplatniť v súdnom konaní. V exekučnom konaní ich

zásadne nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom na exekúciu. Povinná nepodala odpor proti platobnému rozkazu. Podľa názoru oprávneného je tento moment absolútne kľúčový, pokiaľ ide o akékoľvek ďalšie namietanie práv spotrebiteľa. Pokiaľ ide o poukaz na rozsudok SD EÚ vo veci C-448/17, zákonodarca už učinil zmenu právnej úpravy (odôvodnenia odporu) v súlade s týmto rozsudkom, a to zákonom č. 211/2021 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorým bol novelizovaný (okrem zákona o upomínacom konaní) aj zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorého nový odsek 3 v § 267 znie: „Súd posudzuje vecné odôvodnenie odporu miernejšie, ak je žalovaný spotrebiteľom.“ Aj podľa prechádzajúcej právnej úpravy § 172 ods. 9 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, platný v čase podania žaloby platilo, že ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Oprávnený má za to, že je potrebné rešpektovať právoplatné rozhodnutie súdu (právoplatný platobný rozkaz) a prezumovať jeho správnosť, a teda, že aj keď rozhodoval vo veci poverený súdny úradník (čo nie je a ani v tom čase nebolo nič nezvyčajné), tak rozhodoval v súlade s procesnou a hmotnoprávnou normou. Je to v prvom rade dlžník (spotrebiteľ), ktorý má povinnosť byť v konaní pred súdom aktívny (aspoň v minimálnom rozsahu) a počas riadneho dokazovania prezentovať dôvody, pre ktoré považuje zmluvu za neplatnú. Právna teória spája s pasivitou sporovej strany sankciu najmä v podobe rýchlej straty sporu, a to z dôvodu nespornosti skutkových tvrdení žalobcu (čo platilo aj za predchádzajúcej právnej úpravy). Povinná nevysvetlila žiaden dôvod, pre ktorý bola v základnom konaní absolútne pasívna, resp. prečo odpor nepodala. Povinná rovnako nepoprela, že jej boli poskytnuté finančné prostriedky, ktoré riadne a včas nesplatila, pričom argumentáciu začala produkovať až v konaní vykonávacom.

4. Podaním zo dňa 27.3.2023 podala povinná vyjadrenie k vyjadreniu oprávneného v ktorom uviedla, že trvá na návrhu na zastavenie exekúcie v plnom rozsahu, z dôvodov, ako boli uvedené v návrhu zo dňa 8.11.2021. S poukazom na predloženú zmluvu o úvere z 21.11.2003 povinná namieta, že táto zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré ju ako spotrebiteľa poškodzujú. Okrem toho povinná namieta, že nebola skutočne oboznámená so všeobecnými obchodnými podmienkami pri uzavretí zmluvy o úvere, pričom vágne konštatovanie v článku III. bode 5. zmluvy je nedostačujúce a nepreukazuje, že povinná bola so všeobecnými obchodnými podmienkami skutočne oboznámená. Najmä však povinná namieta dohodu obsiahnutú v článku II. bode 8. zmluvy, ktorú pokladá za neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Ide o anatocizmus, ktorým sa spotrebiteľ vopred vzdáva práva brániť sa voči úrokom a poplatkom požadovaným veriteľom, a stráca tak prehľad o výške svojho záväzku. Ďalší anatocizmus vyplýva z článku II. bodu 6. zmluvy, v zmysle ktorého veriteľ má právo na úrok z omeškania nielen z istiny, ale aj z úrokov, poplatkov a z iných nákladov, čo je rovnako neprípustné a na ťarchu spotrebiteľa. Dlžník, ktorý má možnosť zmluvu vypovedať podľa článku III. bodu 1. zmluvy iba v obmedzenom časovom rámci, je v podstate otrokom takejto zmluvy vždy na rok, pritom žiadne ustanovenie zmluvy spotrebiteľa nechráni pred svojvôľou veriteľa a predtým, aby udržiaval spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu s geometricky narastajúcim dlhom, úročením úrokov, práve naopak, vid' ustanovenie článku III. bodu 3. zmluvy. Za daných okolností je nepochybne súčasťou platobným rozkazom priznaného nároku aj príslušenstvo odporujúce dobrým mravom, ktoré nemožno odlíšiť od skutočnej istiny. Povinná má za to, že za daných okolností aj postúpenie pohľadávky oprávnenému bolo absolútne neplatným právnym úkonom, a nárok oprávnenému ako tvrdenému postupníkovi ani nemal byť súdom priznaný, nakoľko nebol vo veci v skutočnosti ani aktívne vecne legitimovaný.

5. Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelenie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

6. V zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

7. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

8. Z obsahu spisu je zrejmé, že oprávnený ako exekučný titul predložil platobný rozkaz Okresného súdu Svidník sp. zn. 7C/23/2014 zo dňa 10.2.2014 vydaný vyšším súdnym úradníkom, ktorý nadobudol

právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 12.3.2014. Povinnej bola predmetným platobným rozkazom uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 1 049,67 eura, úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1 049,67 eura od 28.6.2013 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 62,50 eura a zaplatiť trovy právneho zastúpenia vo výške 166,68 eura na účet jeho právneho zástupcu. Na žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, vydal súd dňa 4.4.2017 súdnemu exekútorovi poverenie č. 5712 100885.

9. Podľa čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom.

10. Na súdne konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie predmetného platobného rozkazu proti povinnej, sa vzťahovala právna úprava zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ktorou sa zaoberal aj Súdny dvor v rozsudku C-448/17 zo dňa 20.9.2018. Platobný rozkaz bol vydaný vyšším súdnym úradníkom, nie sudcom, pričom Občiansky súdny poriadok zakotvoval 15-dňovú lehotu na podanie odporu, ktorý povinná nepodala.

11. Súd poukazuje na závery prejudiciálneho konania vyvolaného práve odvolacím súdom vo veci C 448/17, EOS KSI Slovensko s.r.o. proti K. I. a spol., napokon tieto závery boli pretavené do nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 344/2020.

Súdny dvor rozsudkom C-448/17 rozhodol (bod 2 výroku): „Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto ex offo preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd.“ Súdny dvor v odôvodnení rozsudku C-448/17 v bodoch 45 - 46 uvádza: „... účinnú ochranu práv vyplývajúcich z tejto smernice možno zaručiť iba pod podmienkou, že vnútroštátny procesný systém upravuje v rámci konania o vydanie platobného rozkazu alebo v rámci konania o výkon platobného rozkazu ex offo preskúmanie potenciálnej nekalej povahy zmluvných podmienok uvedených v predmetnej zmluve sudcom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, body 45 a 46). Preto v prípade, ak v štádiu výkonu platobného rozkazu nie je upravené žiadne ex offo preskúmanie potenciálne nekalej povahy podmienok obsiahnutých v dotknutej zmluve sudcom, vnútroštátna právna úprava sa musí považovať za právnu úpravu, ktorá môže narušiť účinnosť ochrany požadovanej smernicou 93/13, ak neupravuje takéto preskúmanie v štádiu vydania platobného rozkazu, alebo ak je takéto preskúmanie stanovené jedine v štádiu odporu proti vydanému platobnému rozkazu, ak existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ nepodá požadovaný odpor buď z dôvodu osobitne krátkej lehoty stanovenej v tejto súvislosti, alebo vzhľadom na trovy, ktoré by vznikli v dôsledku podania žaloby v porovnaní s výškou sporného dlhu, alebo z dôvodu, že vnútroštátna právna úprava nestanovuje povinnosť, aby mu boli oznámené všetky informácie potrebné na to, aby mohol určiť rozsah svojich práv (pozri analogicky rozsudky zo 14. júna 2012, Banco Espanol de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, bod 54, a z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 52).“

12. Súd ďalej poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 344/2020-47 zo dňa 23.02.2021, podľa ktorého, cit.: „...z rozsudku súdneho dvora C-448/17 vyplýva, že súdny dvor na rozdiel od krajského súdu a okresného súdu v štádiu vykonávacieho konania a priori nevyklučuje preskúmanie exekučného titulu - platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na jeho vydanie, a teda vecnej správnosti exekučného titulu. Práve naopak, súdny dvor (za situácie, keď vnútroštátna právna úprava zveruje právomoc vydať platobný rozkaz vyššiemu súdnemu úradníkovi, pričom stanovuje iba 15-dňovú lehotu na podanie odporu (o takúto situáciu ide aj v prípade sťažovateľky, keďže platobný rozkaz bol vydaný podľa § 172 O.s.p., pozn.) považuje za nevyhnutné takúto kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok uskutočniť ex offo (za podmienky, že to vnútroštátna právna úprava umožňuje), pretože len vtedy možno považovať ciele sledované smernicou 93/13/EHS za naplnené. V zmysle záverov súdneho dvora musí vnútroštátny súd posúdiť, či vnútroštátna právna úprava takýto prieskum v štádiu vykonávacieho konania umožňuje. V tomto smere sťažovateľka uvádza, že povinnosť

ex offa skúmania zákonnosti exekučného titulu z hľadiska rešpektovania § 172 ods. 9 O.s.p. pri vydávaní platobného rozkazu vyplýva súdu z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.“

13. V prejednávanej veci je aplikovateľný aj prelomový Rozsudok Súdneho Dvora EÚ (veľká komora) zo 17. mája 2022 v spojených veciach C-693/1a C-831/19, SPV Project 1503 Srl, Dobank SpA proti B (C-693/19), a Banco di Desio e della Brianza SpA, Banca di Credito Cooperativo di Carugate e Inzago sc, Intesa Sanpaolo SpA, Banca Popolare di Sondrio s.c.p.a, Cerved Credit Management SpA proti YX, ZW (C-831/19), ktorý rozhodol tak, že: Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že ak proti platobnému rozkazu vydanému súdom na návrh veriteľa nepodal dlžník odpor, súd rozhodujúci o nariadení výkonu rozhodnutia nemôže, z dôvodu, že právna sila rozhodnutej veci tohto rozkazu sa implicitne vzťahuje na tieto podmienky, čo vylučuje akékoľvek preskúmanie ich platnosti, následne preskúmať prípadnú nekalú povahu zmluvných podmienok, na ktorých je uvedený rozkaz založený. Skutočnosť, že ku dňu nadobudnutia právoplatnosti rozkazu dlžník nevedel o tom, že ho možno považovať za „spotrebiteľa“ v zmysle tejto smernice, nie je v tejto súvislosti relevantná. Súd ďalej dáva do pozornosti zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. PLz. ÚS 1/2022-9 z 15. júna 2022 podľa ktorého: Ak právna úprava umožňuje spotrebiteľovi podať proti platobnému rozkazu vydanému vyšším súdnym úradníkom odpor v lehote 15 dní od jeho doručenia, pričom odpor musí byť vecne odôvodnený, potom výklad a uplatnenie § 53 ods. 3 písm. e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak súd v exekučnom konaní odmietne preskúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, z dôvodu, že spotrebiteľ proti platobnému rozkazu odpor nepodal.

14. Súd ďalej pripomína recentnú judikatúru Ústavného súdu SR ktorý uzavrel, že vo vzťahu k záveru okresného súdu o nemožnosti exekučného súdu skúmať vecnú stránku exekučného titulu ústavný súd uvádza, že z rozsudku súdneho dvora C-448/17 vyplýva, že súdny dvor na rozdiel od okresného súdu v štádiu vykonávacieho konania a priori nevylučuje preskúmanie exekučného titulu - platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na jeho vydanie, a teda vecnej správnosti exekučného titulu. Práve naopak, súdny dvor (za situácie, keď vnútroštátna právna úprava zveruje právomoc vydať platobný rozkaz vyššiemu súdnemu úradníkovi, pričom stanovuje iba 15-dňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje odpor vecne odôvodniť o takúto situáciu ide aj v prípade sťažovateľky, keďže platobný rozkaz bol vydaný podľa § 265 ods. 1 CSP, pozn.) považuje za nevyhnutné takúto kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok vo vykonávacom konaní uskutočniť ex offa (za podmienky, že to vnútroštátna právna úprava umožňuje), pretože len vtedy možno považovať ciele sledované smernicou 93/13/EHS za naplnené. V zmysle záverov súdneho dvora musí vnútroštátny súd posúdiť, či vnútroštátna právna úprava takúto prieskum v štádiu vykonávacieho konania umožňuje. Ústavný súd zdôrazňuje, že z rozsudku súdneho dvora C-448/17 (body 44-54) možno vyvodiť, že súdny dvor v podstate kladie na roveň situáciu, keď ex offa preskúmanie existencie neprijateľných zmluvných podmienok v konaní o vydanie platobného rozkazu nie je vnútroštátnou právnou úpravou stanovené, a situáciu, keď ex offa preskúmanie existencie neprijateľných zmluvných podmienok v konaní o vydanie platobného rozkazu síce vnútroštátnou právnou úpravou je stanovené, ale právomoc na vydanie platobného rozkazu je zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi a možnosť podania odporu je limitovaná lehotou 15 dní od doručenia platobného rozkazu, pričom vnútroštátna právna úprava vyžaduje, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil. V takýchto prípadoch spotrebiteľ nepožíva garanciu ex offa preskúmania neprijateľných podmienok súdom, v dôsledku čoho obe tieto situácie majú za následok nerešpektovanie cieľov smernice 93/13/EHS, pokiaľ ex offa preskúmanie neprijateľných podmienok nie je stanovené vo vykonávacom konaní. Vnútroštátna právna úprava, konkrétne ustanovenie § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, pokiaľ ide o jeho doslovné znenie, predpokladá oprávnenie/povinnosť vecného prieskumu exekučného titulu (posúdenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré majú vplyv na vymáhaný nárok) v prípade, „ak bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky“. S poukazom na bod 29 odôvodnenia tohto uznesenia, majú na zreteli záväzky Slovenskej republiky, vyplývajúce jej z postavenia členského štátu Európskej únie, v záujme dosiahnutia cieľov smernice 93/13/EHS a v záujme reálnej garancie práva na súdnu ochranu ústavný súd akcentuje, že je nevyhnutné interpretovať predmetné ustanovenie eurokonformne, a to tak, že za situáciu predpokladanú ustanovením § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného

poriadku („... v konaní, v ktorom nebolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky“) je nutné považovať aj stav, keď v konaní o vydanie platobného rozkazu síce bolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, avšak právomoc na vydanie platobného rozkazu bola zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi a vyšší súdny úradník platobný rozkaz vydal, možnosť podania odporu bola limitovaná lehotou 15 dní od doručenia platobného rozkazu a právna úprava vyžadovala, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil. Týmto spôsobom je možné zrevidovať nedostatok, ktorým je postihnuté základné konanie – konanie o vydanie platobného rozkazu, resp. upomínacie konanie (platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom, možnosť spotrebiteľa podať odpor v lehote iba 15 dní od doručenia platobného rozkazu, nutnosť odpor vecne odôvodniť, čo v súhrne vyvoláva stav nezabezpečenia možnosti skúmania neprijateľných zmluvných podmienok sudcom) vytykaný súdnym dvorom tak, že priestor na ex offo kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok je daný v štádiu vykonávacieho konania. Iba taká interpretácia § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, podľa ktorej všeobecnému súdu v exekučnom konaní prináleží skúmať exekučný titul - platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom z hľadiska posúdenia dôvodnosti vymáhania nároku, ktorý má pôvod v spotrebiteľskej zmluve, teda skúmať, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a či netrpí vadami, ktoré majú vplyv na nárok vymáhaný v exekučnom konaní, zodpovedá naplneniu cieľov sledovaných smernicou 93/13/EHS.

15. Ústavný súd ďalej uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd ako exekučný súd zastáva názor o neexistencii jeho právomoci vecného prieskumu exekučného titulu - platobného rozkazu vydaného na podklade spotrebiteľskej zmluvy, je zrejmé, že pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie a jeho príloh v zmysle § 53 ods. 1 Exekučného poriadku splnenie podmienok podľa § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku okresným súdom skúmané nebolo, hoci skúmané malo byť. Sťažovateľka však po tom, ako jej súdnym exekútorom bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie, podala v zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Týmto je v štádiu posudzovania návrhu na zastavenie exekúcie vytvorený priestor pre okresný súd napraviť pochybenie, ktorého sa dopustil pred udelením poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi a exekučný titul skúmať z hľadiska posúdenia dôvodnosti vymáhania nároku, ktorý má pôvod v spotrebiteľskej zmluve, teda skúmať, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a či netrpí vadami, ktoré majú vplyv na nárok vymáhaný v exekučnom konaní [§ 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku]. Pokiaľ ide o argument okresného súdu, že sťažovateľka sa proti platobnému rozkazu mohla brániť podaním odporu v základnom konaní, pričom však toto svoje oprávnenie nevyužila, tu ústavný súd konštatuje, že v zmysle záverov rozsudku súdneho dvora C-448/17 je problematickou už samotná situácia, keď je právomoc vydať platobný rozkaz zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi, možnosť podania odporu proti platobnému rozkazu je limitovaná lehotou 15 dní a odpor je nutné vecne odôvodniť. Pre súdny dvor nie je rozhodujúcou okolnosťou, spôsobilou zvrátiť záver o nenaplnení cieľov smernice 93/13/EHS, či spotrebiteľ možnosť podať odpor využil alebo nevyužil. Podľa súdneho dvora vnútroštátna práva úprava, akou je právna úprava Slovenskej republiky, vyvoláva nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ odpor nepodá. Z tohto pohľadu je preto skutočnosť, že spotrebiteľ (v tomto prípade sťažovateľka) odpor proti platobnému rozkazu nepodal, irelevantná (body 52 a 53 rozsudku súdneho dvora C-448/17). Ústavný súd poznamenáva, že rozsudok súdneho dvora C-448/17 bol vydaný vo veci týkajúcej sa Slovenskej republiky, pričom reaguje na nedostatky platobných rozkazov, no súčasne jeho závery sú podporené ďalšou judikatúrou súdneho dvora, konkrétne rozsudkom zo 7. novembra 2019 v spojených veciach C-419/18 a C-483/18 (Profi Credit Polska S.A./Bogumiła Włostowska a i. a Profi Credit Polska S.A./OH). V zmysle predmetného rozhodnutia (bod 66) musí súd ex offo prijať opatrenia na vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie v zmluve, ktorá je predmetom sporu, ktorý prejednáva, a ktorá bola uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice, a v prípade, že je to tak, posúdiť ex offo prípadnú nekalú povahu tohto ustanovenia (m. m. rozsudok z 9. 11. 2010, VB Pénzügyi Lízing, C 137/08, rozsudok zo 14.6.2012, Banco Espanol de Crédito, C 618/10). V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo, zistil, že ustanovenie patrí do pôsobnosti smernice, konštatuje, že toto ustanovenie má nekalú povahu (bod 70), musí o tom informovať účastníkov konania a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili (k tomu aj rozsudok z 21. 2. 2013, Banif Plus Bank, C 472/11).

16. Ďalej ústavný súd odkazuje aj na rozhodnutie vo veci z 26. novembra 2020 vo veci C-807/19 („DSK Bank“ EAD, „FrontEx International“ EAD), v ktorom súdny dvor konštatoval, že ak právne a skutkové okolnosti uvedené v spise predloženom vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na vydanie platobného rozkazu, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok, na ktoré spotrebiteľ nepoukazyval, ale ktoré súvisia s predmetom sporu, bez toho, aby bolo možné v tejto súvislosti vykonať konečné posúdenie, vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby v prípade potreby ex offo prijal potrebné opatrenia na vykonanie dokazovania s cieľom doplniť tento spis tým, že účastníkov konania pri dodržaní kontradiktórnosti vyzve, aby mu predložili vysvetlenia a doklady potrebné na tento účel. Z toho vyplýva, že vnútroštátny súd je povinný prijať ex offo opatrenia na vykonanie dokazovania, pokiaľ právne a skutkové okolnosti, ktoré sa už nachádzajú v uvedenom spise, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok (bod 52, k tomu aj rozsudok z 11.3.2020, Lintner, C 511/17). Na základe uvedeného okresný súd nemohol odmietnuť preskúmanie exekučného titulu, ktorý bol vydaný vyšším súdnym úradníkom na podklade spotrebiteľskej zmluvy, pretože tým rezignoval na princíp efektívnej ochrany spotrebiteľa, ktorý je, spočívajúc v princípe rovnosti zbraní, súčasťou základného práva na súdnu ochranu. Tým teda došlo zo strany okresného súdu k nepripustnému zásahu do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu) (pozri Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 324/2021-49 z 14. júla 2022 body 39 až 46).

17. Súd zároveň poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove, č. k. 20CoE/31/2022 zo dňa 28.7.2022 v zmysle ktorého odvolací súd konštatuje hlboký omyl okresného súdu spočívajúci v rezignácii na skúmanie neprijateľných podmienok v exekučnom konaní. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie nevyplýva, či bolo snahou súdu prvej inštancie na vec aplikované vnútroštátne právne normy interpretovať eurokonformne, v záujme dosiahnutia cieľov smernice 93/13/EHS, majúc na zreteli záväzky Slovenskej republiky vyplývajúce jej z postavenia členského štátu Európskej únie. Javí sa preto, že súd prvej inštancie pochybil, keď sa nezaoberal vyššie uvedeným skutočnosťami a neposkytol povinnému ako spotrebiteľovi ochranu pri jej nečinnosti v nachádzacom konaní o vydanie platobného rozkazu a v štádiu vykonávacieho konania nevykonal možnú ex offo kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve medzi oprávneným a povinnou.

18. Podľa § 879f ods. 3, ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občianskeho zákonníka“), spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Spotrebiteľ má právo odstúpiť od spotrebiteľskej zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch, ktorá nie je podľa odseku 3 daná do súladu s ustanovením § 55 ods. 1 tohto zákona, ak ide o náležitosti zmluvy, a to do troch mesiacov po uplynutí lehoty podľa odseku 3.

19. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.2004, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 53 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

21. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na

iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa, vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví, vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu, umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi, umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú, oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty, prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli, umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve, určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

22. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, sú neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách neplatné.

23. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

24. Podľa § 25 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v aktuálnom znení - právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak zákon v nasledujúcej vete neustanovuje inak.

25. Podľa § 25 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľných úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v aktuálnom znení - ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

26. Podľa § 2 písm. a) Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení do 30. 11. 2009 (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) - sa na účely tohto zákona rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

27. Podľa § 2 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch - na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

28. Podľa § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch - spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

29. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Co/280/2017 zo dňa 27.9.2018, v ktorom odvolací súd uviedol, že: „Predovšetkým je potrebné uviesť, že inštitút spotrebiteľskej zmluvy nebol do právneho poriadku SR zavedený zákonom č. 150/2004 Z. z. účinným od 1.4.2004, ale s týmto inštitútom operoval už zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, hoci v čase uzavretia zmluvy v posudzovanej veci používal pojem typová zmluva (§ 23a ods. 1 zákon č. 634/1992 Zb. v znení účinnom od 1.1.2000) a k terminologickému posunu na „spotrebiteľskú zmluvu“ došlo až s novelizáciou tohto predpisu s účinnosťou od 25.11.2004. Je nepochybne pravdou, že v čase uzavretia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy sa na ňu nemohli vzťahovať v tom čase neexistujúce ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, avšak nadobudnutím účinnosti zákona č. 150/2004 Z. z. sa aj skôr uzavreté spotrebiteľské zmluvy dostali do právneho režimu spotrebiteľských zmlúv tak, ako je

upravený v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ustanovenia § 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka stanovujú iba trojmesačné prechodné obdobie, v ktorom sa mali dotknuté spotrebiteľské zmluvy uviesť do súladu s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa. Inak však v prechodných ustanoveniach Občianskeho zákonníka nie je žiadna osobitná norma vylučujúca pôsobnosť § 52 a nasl. na zmluvy uzavreté do 31.3.2004, z tohto dôvodu sa bez ďalšieho nová právna úprava vzťahuje aj na skôr vzniknuté právne vzťahy. V danom prípade ide o nepravú retroaktivitu, ktorá na rozdiel od pravej retroaktivity nie je zakázaná a nie je v rozpore s princípmi demokratického a právneho štátu. Súd v tejto súvislosti poukazuje na v tomto smere ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej nepravá retroaktivita nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 98/2010). Súd ďalej uvádza, že aj do 13.12.2007 bolo potrebné ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka vykladať eurokonformne. Súdny členský štátov EÚ sú pri aplikácii vnútroštátneho práva povinné vykladať ho v čo najväčšej možnej miere v súlade so znením a účelom príslušných smerníc, aby bolo zabezpečené dosiahnutie smernicami požadovaného výsledku, resp. v širšom zmysle harmonizácie práva v EÚ. Smernice, hoci v princípe nemajú priamy účinok, predstavujú dôležitú výkladovú pomôcku, a to najmä v tak na úrovni EÚ harmonizovanom odvetí, akým je spotrebiteľské právo. Konkrétne smernica 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách obsahuje v čl. 2 definíciu spotrebiteľa ako fyzickej osoby konajúcej s cieľom nevzťahujúcim sa k jeho obchodu, podnikaniu alebo povolaniu a predajcu alebo dodávateľa ako akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu konajúcu s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodu, podnikaniu alebo povolaniu, bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu. Pri dôslednom eurokonformnom výklade aplikovateľných vnútroštátnych predpisov nie je potom možné dospieť k inému záveru, ako že za spotrebiteľskú zmluvu je potrebné považovať každú zmluvu uzavretú medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorí spĺňajú vyššie uvedenú definíciu. Nie je sporné, že právny predchodca oprávneného a povinná spĺňajú znaky dodávateľa resp. spotrebiteľa. Navyše, ako už bolo uvedené, predmetná zmluva zodpovedala už v čase jej uzavretia i tzv. typovej (neskôr spotrebiteľskej) zmluve podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. Preto bez ohľadu na vtedy účinné znenie definície spotrebiteľskej zmluvy ustanovenej v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka bolo potrebné za spotrebiteľskú zmluvu pokladať každú, ktorá mala znaky typovej zmluvy a jej účastníkmi boli dodávateľ a spotrebiteľ.“

30. Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné tak Zmluvu o kontokorentnom úvere č. 0620511530/1/1 hoci založenú pred 1.4.2004, považovať za spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahuje aj ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovujúce prednostné použitie noriem Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak malo aplikovať normy Obchodného zákonníka (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Občiansky zákonník sa v spotrebiteľských vzťahoch aplikuje aj tam, kde Obchodný zákonník obsahu komplexnú právnu úpravu daného inštitútu.

31. Podľa článku 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (resp. článok 153 ods. 1 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva), únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov.

32. Podľa článku 6 ods.1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len ako „smernica“), členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

33. Podľa článku 2 písm. a) smernice, na účely tejto smernice „nekalé podmienky znamenajú zmluvné podmienky definované v článku 3.

34. Podľa článku 3 ods. 1 smernice, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

35. Podľa článku 3 ods. 3 smernice, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré môžu byť považované za nekalé.

36. Exekučný súd využil oprávnenie, ktoré mu dáva § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a v posudzovanej exekučnej veci preskúmal, či nie je daný niektorý z dôvodov na zastavenie exekúcie. Vychádzal pritom aj z právneho názoru obsiahnutého v uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 1/2022-9 z 15. júna 2022 podľa ktorého exekučný súd je oprávnený povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu. Počas celého exekučného konania je exekučný súd povinný skúmať formálne a materiálne predpoklady, za ktorých možno exekúciu vykonávať. Ak exekučný súd zistí prekážku brániacu vykonaniu exekúcie, je povinný z úradnej moci a v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania rozhodnúť o zastavení exekúcie, resp. o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej následnom zastavení. Jedným z nevyhnutných predpokladov na zákonné vedenie exekúcie je i spôsobilý exekučný titul. Pokiaľ súd zistí nedostatok exekučného titulu majúci za následok jeho absolútnu neplatnosť, je povinný sám z úradnej moci nezákonne vedenú exekúciu zastaviť. Pritom zastaveniu exekúcie, resp. vyhláseniu exekúcie za neprípustnú a jej následnému zastaveniu po zistení takejto prekážky nebráni ani už vydané poverenie na vykonanie exekúcie. Vydané poverenie nepredstavuje procesnú prekážku brániacu zastaveniu exekúcie.

37. Súd po oboznámení sa s obsahom spisu tunajšieho súdu, s obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu SK-7C/23/2014, no najmä obsahom zmluvy o kontokorentnom úvere č. 0620511530/1/1 zo dňa 21.11.2003 a so všetkými jej neoddeliteľnými prílohami zistil, že návrh povinnej na zastavenie exekúcie je dôvodný.

38. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. SK-7C/23/2014 súd zistil, že v predmetnom konaní išlo o spotrebiteľský spor, keď sám žalobca (dodávateľ) v skutkových tvrdeniach žaloby uvádza, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 27.6.2013 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a navrhovateľom, postúpil postupca na navrhovateľa (žalobcu) pohľadávku voči odporkyni (žalovanej). Postupca so žalovanou ako dlžníčkou uzavrel dňa 21.11.2003 zmluvu o úvere č. 620511530/1/1, ktorej súčasťou sú aj Všeobecné obchodné podmienky podľa § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Na základe uvedenej zmluvy poskytol postupca dlžníčke peňažné prostriedky. Pohľadávka navrhovateľa (žalobcu) ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 1 217,30 eura, ktorá pozostávala z istiny 1 049,67 eura, riadneho úroku 0 eur, úroku z omeškania 167,63 eura a ostatného príslušenstva 0 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení. Sumu 167,63 eura si navrhovateľ v tomto konaní neuplatnil. Odporkyňa (žalovaná) odo dňa postúpenia pohľadávky ku dňu podania žaloby uhradila sumu 0 eur. Dlžná suma teda predstavuje sumu istiny 1 049,67 eura s 8,5 % úrokom z omeškania zo sumy 1 049,67 eura od 28.6.2013 do zaplatenia. Z pripojenej formulárovej zmluvy je zrejmé, že sa jednalo o spotrebiteľskú zmluvu. Z pripojeného spisu súd ďalej zistil, že spor a neprijateľnosť podmienok v spotrebiteľskej veci neboli preskúmané zákonným sudcom, ktorý sa teda žiadnym spôsobom na posudzovaní prijateľnosti/neprijateľnosti zmluvných podmienok (§ 52 a nasl. OZ), platnosti/neplatnosti uzavretej zmluvy (§ 43a OZ -, oferta/akceptácia), odstúpenia od zmluvy - vrátenie plnení 48 ods. 1,2 OZ, § 457 OZ nepodíeľal), aspoň to zo spisu neplynie, nezaoberal spotrebiteľským charakterom sporu a skúmaním prijateľnosti zmluvných podmienok. Predmetný platobný rozkaz, ktorý je exekučným titulom v tomto exekučnom konaní bol vydaný súdnym úradníkom, ktorý nemá postavenie sudcu. V zmysle zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. PLz. ÚS 1/2022-9 z 15. júna 2022, na ktorý súd poukázal v bode 13 tohto uznesenia: „Ak právna úprava umožňuje spotrebiteľovi podať proti platobnému rozkazu vydanému vyšším súdnym úradníkom odpor v lehote 15 dní od jeho doručenia, pričom odpor musí byť vecne odôvodnený, potom výklad a uplatnenie § 53 ods. 3 písm. e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak súd v exekučnom konaní odmietne preskúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, z dôvodu, že spotrebiteľ proti platobnému rozkazu odpor nepodal.“

39. Na základe uvedeného súd skúmal platnosť spotrebiteľskej zmluvy a jej zmluvné podmienky v tomto exekučnom konaní. Povinná nebola skutočne oboznámená so všeobecnými obchodnými podmienkami pri uzavretí zmluvy o úvere, pričom vágne konštatovanie v článku III. bode 5. zmluvy je nedostačujúce a nepreukazuje, že povinná bola so všeobecnými obchodnými podmienkami skutočne oboznámená. Súd považuje dohodu obsiahnutú v článku II. bode 8. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v danom prípade pri takomto zaúčtovaní sa stráca akákoľvek prehľadnosť, navyiac z príslušenstva sa stáva istina, ktorá je ďalej úročená (úrok z úrokov). Ďalšia neprijateľná zmluvná podmienka je obsiahnutá v článku II. bode 6. zmluvy, v zmysle ktorého veriteľ má právo na úrok z omeškania nielen z istiny, ale aj z úrokov, poplatkov a z iných nákladov, čo je rovnako neprípustné a na ťarchu spotrebiteľa. Dlžník, ktorý má možnosť zmluvu vypovedať podľa článku III. bode 1. zmluvy iba v obmedzenom časovom rámci (vždy na rok), pritom žiadne ustanovenie zmluvy spotrebiteľa nechráni pred svojvôľou veriteľa a predtým, aby udržiaval spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu s geometricky narastajúcim dlhom, úročením úrokov, práve naopak, vid' ustanovenie článku III. bode 3. zmluvy. Uvedená zmluvná podmienka je netransparentná, v rozpore s dobrými mravmi a zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Základom predĺženia platnosti zmluvy bolo opomenutie spotrebiteľa, a to navyše na podklade štandardnej zmluvnej podmienky. (§ 53 ods. 1 OZ). Ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky sú obsiahnuté v článku III. bod 6 a 7 zmluvy, podľa ktorých všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v úverovej zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, pretože sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu a právne vzťahy z nej vzniknuté treba posudzovať podľa predpisov občianskoprávných. Za daných okolností je nepochybne súčasťou platobným rozkazom priznaného nároku aj príslušenstvo odporujúce dobrým mravom, ktoré nemožno odlíšiť od skutočnej istiny.

40. Navyše všeobecné obchodné podmienky účinné od 1.8.2002, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú písané minimalistickým písmom, ktoré je ťažko čitateľné, obsahujú tiež viaceré neprijateľné zmluvné podmienky, a to v časti 10. Oznamovanie a doručovanie v bodoch 10.6. a 10.7. (porušenie zákazu ukladať spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa), v časti 7. Úvery v bode 7.3.2. (započítanie pohľadávky z akéhokoľvek účtu je nejasná, nepresná a jednostranne zameraná, Jednostranná zmena spôsobu splácania úveru počas trvania úverového vzťahu zo strany veriteľa bez súhlasu spotrebiteľa a jeho možnosti odstúpiť od zmluvy taktiež spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach. Ide o neprijateľnú podmienku, ktorá je v rozpore s ustanoveniami § 4 zákona o ochrane spotrebiteľa a ktorá spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, čo je v rozpore s § 53 ods. 1 OZ), Úvery v bodoch 7.4.7. a 7.4.8. (jednostranná zmena podmienok zo strany veriteľa spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach veriteľa a spotrebiteľa, jednostranná zmena zmluvných podmienok je v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) OZ prípustná iba z vážneho objektívneho dôvodu a iba vtedy, ak dodávateľ umožní spotrebiteľovi náležite prehodnotiť jeho ďalšiu viazanosť zmluvou.), Úvery v bode 7.6.1 (uvedenú zmluvnú podmienku možno posudzovať za neprijateľnú podľa generálnej klauzuly § 53 ods. 1 OZ. Takto koncipované ustanovenie je zjavne neprimerané. Absolútna možnosť bezbrehého manévrovania klientom zo strany veriteľa vedie k právnej aj skutkovej neistote spotrebiteľa, zakladá svojvoľné posúdenie podmienok veriteľom, a tým spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa), v časti 10. Oznamovanie a doručovanie v bode 10.3. a 10.4. (v zmysle § 45 ods. 1 OZ prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Z citovaného ustanovenia možno usúdiť, že prejav vôle vrátane písomnosti je účinný voči adresátovi od okamihu, keď sa dostane do jeho sféry dispozície. Zmluvná podmienka, podľa ktorej by sa písomnosť považovala za doručenie spotrebiteľovi aj keď sa o nej nedozvedel, by však túto požiadavku nespĺňala. Zmluvná podmienka vystavuje spotrebiteľa neprijateľnej fikcii doručenia poštovej zásielky, ktorá sa má považovať za doručenie aj v prípade, že sa spotrebiteľ z objektívnych dôvodov so zásielkou neoboznámí, pričom môže ísť aj o zásielku obsahujúcu pre spotrebiteľa písomnosť podstatnú pre uplatnenie jeho práv. Podmienka je v zmysle § 54 ods. 1 OZ neprijateľná z dôvodu, že sa v neprospech spotrebiteľa odchyľuje od § 45 ods. 1 OZ. Podmienka je neprijateľná z dôvodu, že v rozpore s požiadavkami dobrej viery zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že mu upiera

právo na riadne doručenie písomnosti), v časti 14. Započítanie v bode 14.1., v časti 16. Poplatky, odmeny, náklad v bode 16.1.2. (podľa § 581 ods. 2 OZ započítať nemožno premlčané pohľadávky, pohľadávky ktorých sa nemožno domáhať na súde, ako aj pohľadávky z vkladov, proti splatnej pohľadávke nemožno započítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná. Tieto pohľadávky podľa ods.3 citovaného ustanovenia je možné započítať len na základe výslovnej dohody so spotrebiteľom. Uvedená zmluvná podmienka je neprijateľná podľa § 53 ods. 1 OZ z dôvodu, že v rozpore s požiadavkami dobrej viery zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa), v časti 16. Poplatky, odmeny, náklad v bode 16.3.1. (ustanovenie vopred núti dlžníka „uznať“ svoje záväzky bez ich stotožnenia s porušením konkrétnej povinnosti, presne stanovenej výšky bez toho, aby mal záruku o oprávnenosti. Ide o neprijateľné ustanovenie zamerané jednostranne v neprospech spotrebiteľa podľa generálnej klauzuly podľa § 53 ods. 1 OZ), v časti 16. Poplatky, odmeny, náklady v bode 16.3.2. (ustanovenie, prostredníctvom ktorého sa prenáša bremeno zvýšených nákladov na spotrebiteľa, je neprimerané a zakladajúce hrubú nevyváženosť v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľovi nie je poskytované reálne protiplnenie a služby kryté zvýšenými nákladmi banky nesledujú jeho ekonomický záujem), v časti 17. Zánik záväzkových vzťahov v bode 17.2. (zmluvnú podmienku možno posudzovať za neprijateľnú podľa generálnej klauzuly § 53 ods. 1 OZ. Takto koncipované ustanovenie je zjavne neprimerané. Absolútna možnosť bezbrehého manévrovania klientom zo strany veriteľa vedie k právnej aj skutkovej neistote spotrebiteľa, zakladá svojvoľné posúdenie podmienok veriteľom, a tým spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Možno pochybovať o primeranosti predmetného ustanovenia, a to osobitne na dôvody, ktoré majú založiť právo veriteľa na odstúpenie od zmluvy, a tým zosplatnenie úveru zo strany spotrebiteľa, kedy je automaticky vystavený okamžitej splatnosti celej výšky úveru. Uvedené v žiadnom prípade nemožno považovať za primerané. Uplatňovanie predmetného ustanovenia zmluvných dojednaní môže v spojení s inými ustanoveniami zmluvy aj v prípade menej závažného porušenia povinností spôsobiť vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, odstúpenie od zmluvy, či vypovedanie zmluvy zo strany veriteľa, čo jednoznačne môže postaviť spotrebiteľa do nevýhodnejšej pozície v porovnaní s postavením účastníka konania. Je neprijateľné, aby porušenie akejkoľvek zmluvnej povinnosti bolo postihované tou najprísnejšou sankciou ako je strata výhod splátok.) v časti 4. Účet, Vkladový účet a vkladná knižka v bode 4.4.3 (jednostranná zmena lehoty splátky úrokov, poplatkov, výšky úrokových sadzieb, termínov pripisovania úrokov, VOP, výšky sadzby pre výpočet úrokov z omeškania a úrokov z prečerpania zo strany veriteľa bez súhlasu spotrebiteľa je podmienkou založenou na hrubom nerešpektovaní zmluvnej slobody, zneužití faktickej nerovnováhy zmluvných strán a vo svojich účinkoch spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach, pričom dôvody spôsobilé založiť svojvoľné zmeny zmluvných podmienok sú značne subjektívneho rázu. Neprijateľnosť zmluvných podmienok možno vidieť aj v skutočnosti, že veriteľ počíta s akoukoľvek zmenou zmluvných podmienok. Uvedené je neprijateľné aj z hľadiska Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá zmenu zmluvných podmienok pripúšťa iba v súvislosti s existenciou vážneho a objektívneho dôvodu a pri garancii práva spotrebiteľa na okamžité a bezplatné zrušenie zmluvy. (viď rozhodnutie ústredného inšpektorátu SOI sp. zn. SK/0207/99/2014 zo dňa 24.3.2014).

41. Z uvedených dôvodov, vzhľadom k tomu, že pri vydávaní platobného rozkazu súdnym úradníkom nebolo sudcom prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky a na rozpor s dobrými mravmi a so zákonom a verejným poriadkom, rozhodol súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a konštantnou judikatúrou tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto uznesenia a návrhu povinnej vyhoveli a exekúciu zastavil.

42. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

43. Podľa § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

44. Podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

45. Podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

46. Podľa § 196 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, 17bb) zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty.

47. Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

48. Tým, že exekučný titul súd vyhodnotil ako nespôsobilý, spôsobujúci neprípustnosť ďalšieho pokračovania v exekúcii na jeho podklade a predmetnú exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil, zastavenie exekúcie zaviniť samotný oprávnený, vzhľadom na uvedené a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto uznesenia.

49. O trovách exekúcie súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zaviniť zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Tým, že zastavenie exekúcie zaviniť samotný oprávnený, súd rozhodol v súlade s citovanými ustanoveniami tak, ako je uvedené vo výroku III. tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.